

5. Delo svetega Rafaela

Ustanovitelj Opus Dei —
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

2. Maj. 2018

[↗ Nazaj na kazalo](#)

Na vajah v Segovii se je utrdil v misli, da ima pred seboj samo dve poti: ***Pot Križa z izpolnjevanjem božje Volje glede ustanavljanja D., ki bi me privedla do svetosti [...], ter široko – in kratko! – pot pogube v izpolnjevanju moje volje.***^[1]

Kaj lahko zdaj, takoj, storim jaz za Delo? se je spraševal nepotrpežljiv in odločen nadaljevati po poti križa. Zvest svojemu geslu, da preden se zažene v apostolsko dejavnost, uporabi najprej nadnaravna sredstva (molitev in zadoščevanje), je napravil nekaj presunljivih sklepov o zatajevanju svojih čutov, notranjih in zunanjih. Novi seznam mrtvičenj, ki dopolnjuje tisto, kar si je zadal v Segovii, je z dne 3. decembra 1932. Gre za devet nedvoumnih in konkretnih odločitev, začenši s prav kratkim sklepom: ***Ne gledati – nikoli!***^[2]

To je bil odgovor na razmislek, ki se ga je lotil šesti dan duhovnih vaj. ***Čemu gledati, se je spraševal, če jemoj svet znotraj mene?***^[3] Ni šlo za prezir, marveč za globoko asketsko odrekanje neomejenemu užitku pogleda, radovednosti v tisoč vsečnih oblikah, raznolikosti svetlobnih in barvnih odtenkov ter prikupnosti

bitij. Koliko je žrtve v tej odločenosti, da ne bo nikdar v nobeno stvar uprl svojega pogleda, je moč razumeti ob upoštevanju sposobnosti njegovega očesa, ki je bilo zmožno odkrivati lepote zunanjega sveta in drseti skozi njega, kakor bi božal mehke žamet: ***Moj Bog!*** piše v neki katarini 14. novembra 1932, ***milino in lepoto srečujem v vsem, kar vidim. V vsakem trenutku bom iz Ljubezni varoval pogled.***^[4] Preostali sklepi so sestavljali obsežen in napet program mrtvičenja telesnih čutov in notranjih zmožnosti.

* * *

Od trenutka ustanovitve dalje je bil Opus Dei popolnoma ***izrisan***,^[5] vendar ga je bilo treba apostolsko uresničiti s pridobivanjem poklicev in širjenjem Delu lastne duhovnosti. V tistem času je Jožefmarija imel skupino duhovnikov, skupino mladih in dve ali tri ženske, ljudi, ki so bili

pripravljeni, da se odzovejo na klic k svetosti sredi sveta. Poleg tega je imel še druge osebe pod okriljem svojega duhovnega vodstva. Že pred časom je uvidel potrebo po organizaciji tega apostolata, ki ga je vršil med tako različnimi ljudmi, in iskal je način, kako naj ga strukturira. Pri enem izmed teh poskusov je razmišljal, da bi ustanovil društvo za univerzitetne študente z imenom Pobožna zveza sv. Marije Upanja.^[6] A v četrtek, 6. oktobra 1932, na svoji duhovni obnovi v samostanu bosonogih karmeličanov v Segovii, je med molitvijo v kapeli sv. Janeza od Križa začutil ***notranji vzgib in se prvič obrnil k trem nadangelom in trem apostolom***; k sv. Mihaelu, sv. Gabrielu in sv. Rafaelu; k sv. Petru, sv. Pavlu in sv. Janezu.^[7] Od tistega trenutka je nanje gledal kot na zavetnike različnih apostolskih področij, ki sestavljajo Opus Dei.

Pod varstvo svetega Rafaela naj bi spadalo delo, povezano s krščanskim izobraževanjem mladine; od tod naj bi izhajali poklici za Delo, ki jih bo postavil pod zavetništvo svetega Mihaela s ciljem, da bi se duhovno in osebno izobraževali. Družinski očetje in matere, ki bodo sodelovali pri apostolskih nalogah oziroma se vključili v Delo, pa naj bi kot zavetnika imeli svetega Gabriela.

Naposled je prišel do sklepa, da naj apostolat med mladimi ne bi deloval kot kakršnokoli združenje, temveč naj bi se odvijal v kakšni študijski akademiji z zasebnim poučevanjem.

^[8] Pred tem pa je v Jožefmarijevem življenju prišlo do spremembe, ki sicer na prvi pogled nima kakšne posebne zveze z delom svetega Rafaela, a je tesno povezana z začetkom izobraževanja mladih študentov.

Po vnovični prošnji h Gospodu, pravi zapisek z dne 9. decembra 1932, sem po božji previdnosti našel spodobno stanovanje, kjer bom lahko živel s svojo družino. Deo gratias. Zaprošil sem za kredit pri »Corporación«, ki ga je treba odplačati v enem letu tako kot drugo posojilo. Tako se lahko preselim.^[9]—

Stanovanje je bilo v prvem nadstropju na Ulici Martínez Campos, št. 4. Cena tisoč tristo osemdeset pezet letno, plačljiva za mesec vnaprej.^[10]— Nekaj je v tem moralo biti ugodnega, da je Jožefmarija vzkliknil *Deo gratias*. Znova je gospa Dolores selila svoje pohištvo. Kakovost le-tega bo v prostornem stanovanju tokrat prišla bolj do izraza, na Ulici Viriato namreč ni bilo prostora niti za stole. Tako je brez čakanja na lastno akademijo pričel s srečanji za duhovnike in študente; tam so se

zbirali na klepetih in zanje je imel izobraževalne govore.

Tistih 1.380 pezet, ki se jih je obvezal plačati letno, nam ne daje zadostne osnove za predpostavko o izboljšanju gmotnega položaja Escrivájevih. Dovolj je, če povzamemo anekdoto, ki se je pripetila le nekaj dni po podpisu najemne pogodbe:

Včeraj se je ustavila moja žepna ura, pripoveduje Jožefmarija. Zadeva me je spravila v težave: ker druge ure nimam in ker moj kapital trenutno znaša petinsedemdeset centov [...]. V pogovoru z mojim Gospodom sem mu rekel, naj moj angel varuh, kateremu je On naklonil več talenta kot vsem urarjem, popravi mojo uro. Zdelo se je, da me ne sliši, ko sem znova in znova stresal in se zaman dotikal pokvarjene ure. Tedaj [...] sem pokleknil ter začel moliti očenaš in zdravamarijo, ki je najbrž nisem zmolil do konca, ker sem spet vzal

uro, se dotaknil kazalcev ... in začela je delovati! Zahvalil sem se svojemu dobremu Očetu.^[11]

(Kot je videti, to ni bil osamljen ali slučajen primer. Njegov angel varuh se je dobro spoznal na mehaniko: ***Odslej ga bom klical Urarček***, je zapisal.^[12] Temu angelu dela ni manjkalo, saj je minilo mnogo mesecev, preden je Jožefmarija lahko plačal popravilo ure.)

Revščina – ***moja vélika gospa***, kot ji je pravil – je vodila vse njegovo življenje in vodila je tudi začetke dela svetega Rafaela, apostolata med mladimi. Najemna pogodba je bila datirana z 10. decembrom. Oglejmo si torej, kakšno je bilo njegovo finančno stanje konec novembra.

V tistih dneh se je pred vrati neke šole Zavoda za bolne na tleh znašla podobica Brezmadežne Device Marije, zavržena in umazana od blata. Jožefmarija je imel navado po

ulicah zbirati odvržene verske podobice, da bi jih pozneje doma sežgal; tokrat pa je podobico pobral s tal v slutnji, da je šlo za žalitev, da je bil to list iz katekizma, ki je bil iztrgan iz sovraštva. ***Zaradi tega, pravi v neki katarini, ne bom zažgal uboge podobice – slabe ilustracije na slabem in raztrganem papirju. Shranil jo bom in jo vstavil v dober okvir, ko bom imel denar ... in kdo ve, ali je ne bodo nekoč častili iz ljubezni in zadoščevanja kot »Devico Marijo iz Katekizma«!***^[13]

Teden dni pred najemom novega stanovanja, 2. decembra, še vedno brez denarja za majhen okvir opisuje svoje evangeljsko uboštvo brez tarnanja ali napihovanja:

Trenutno sem – bolj kot kdajkoli – brez prebite pare. Naša revščina (moja vélika gospa, uboštvo) je že več let tako resnična kakor revščina beračev na ulici. Hrani in obláči nas

(brez česar koli odvečnega in celo brez nekaterih nujnih stvari) naš Oče, ki je v nebesih, prav tako kakor hrani in oblači ptice, kot pravi sveti evangelij. Nič, nič, nič me ne skrbi ta gmotni položaj. Navajeni smo živeti od čudeža.^[14]—

Pridobil je posojilo za stanovanje in uspel dobiti okvir za podobico. V zameno za to uslugo in poklon je našo Gospo prosil, naj mu priskrbi priložnost za verouk. Marija se ni pustila dolgo prositi.

Jožefmarija je dobro poznal mestne predele med Tetuánom de las Victorias in Kraljevo bolnišnico. Gruče barak, razpršene med bednimi kolibami, so sestavljale zaselek »La Ventilla« ali »Barriada de los Pinos«.

[15]

Leta 1927 so misijonarke krščanskega nauka v predelu »Los Pinos« zgradile Šolo božjega Zveličarja za malčke iz tistih revnih

družin. Šola je ležala na dnu kotanje; kadar je deževalo, se je tja kakor v hudourniku stekala voda iz okolice.

»Nekega jutra, ki se ga zelo dobro spominjam,« pripoveduje sestra San Pablo, »ker je poprej močno snežilo in je bilo vse prekrito z belino, smo iz skupne sobe naše skupnosti, ki je bila v zgornjem nadstropju, videle, kako se šoli približujeta dva duhovnika v talarju in duhovniški suknji. Bilo je zgodaj, saj je bilo še vse videti belo in čisto; pozneje se je vse spremenilo v blatno mlakužo. Bil je g. Jožefmarija – v spremstvu še enega duhovnika z imenom g. Lino –, ki je prišel prosit, naj mu v šoli dovolimo organizirati poučevanje verouka.«^[16]

Torek, 17. januar, je bil dan obiska, ki ga opisuje redovnica, kot je mogoče prebrati v *Zapiskih*:

19. januar 1933 [...] V nedeljo sem bil v predelu Pinos Altos oziroma Los Pinos, kjer imajo redovnice šolo, v

kateri bomo od 22. tega meseca imeli naš verouk. V torek sva si šla kljub močnemu sneženju z Linom ogledat ta kraj in pozdravit nune, ki imajo zelo dobrega duha, ter kaplana. Bile so osuple, ko so naju videle prihajati po snegu: s tako majhno rečjo sva Gospoda pridobila na svojo stran.^[17]___

Skupina Jožefmarijevih sledilcev je bila v tistem času zelo razredčena. Nekateri so odšli iz Madrida, drugi so trpeli **bolezni in stiske**, spet drugi pa so se utrudili hoje za njim, ker je bilo njihovo **hotenje brez hotenja**.^[18]___ V takšnih okoliščinah se je po božji previdnosti pojavil neki študent medicine z imenom Juan Jiménez Vargas. Parkrat je z njim govoril Jožefmarija. Med drugim pogovorom, 4. januarja 1933, je študentu predstavil nadnaravno obzorje Dela. Za tem poklicem je prišlo še nekaj prijateljev. Juanovi prijatelji so bili goreči domoljubi, redno navzoči na srečanjih politične propagande, ki so

se običajno odvijala ob nedeljah, ravno na dan verouka. Nekaj je moralo v notranjosti pomiriti te razvnete aktiviste, da so se odločili, da je njihova navzočnost bolj potrebna pri verouku kot pa na mitingih. Prvi obisk v predelu Los Pinos je bil določen za nedeljo, 22. januarja.

Medtem pa je Jožefmarija že pričel obdelovati duše študentov te skupine. V soboto, 21. januarja, je prišel Juan z dvema prijateljema k Jožefmariju na uro verskega izobraževanja. Srečanje je bilo v sirotišnici Porta Caeli, v sobi, ki so jim jo odstopile redovnice:

V soboto sem s tremi fanti v Porta Caeli, h. B., začel z delom pod zavetništvom sv. Rafaela in sv. Janeza. Po govoru sem izpostavil Najsvetejše in jih blagoslovil z Gospodom. Srečevali se bomo ob sredah.^[19]

Na Juana sta naredili vtis vera in pobožnost, ki sta odsevali iz liturgičnih kretenj in molitev, »zlasti način, kako je v rokah držal monštranco in podeljeval blagoslov«.

[20] Leta pozneje bo duhovnik povedal, kje so bile njegove misli med tistim blagoslovom z Najsvetejšim:

Na koncu srečanja sem šel s tistimi fanti v kapelo, vzel Gospoda v monštranci, ga dvignil in blagoslovil tiste tri ... jaz pa sem jih videl tristo, tristo tisoč, trideset milijonov, tri milijarde ..., belih, črnih, rumenih, vseh barv, vseh kombinacij, ki jih je zmožna človeška ljubezen. In moje sanje so bile presežene, ker je slabega pol stoletja pozneje to postalo resničnost. Moja misel je bila presežena, ker je bil Gospod mnogo velikodušnejši.^[21]

* * *

Gospod Gabriel, kaplan šole Arroyo, je ponavadi maševal ob enajstih za vse, ki so prihajali k verouku.

Študentje so prihajali v skupinah iz predela Tetuán, da bi se tam srečali z Jožefmarijem ali g. Linom, ki sta izmenično imela pridigo. Po maši so imeli verouk.^[22]___

Prihod v Arroyo je bil že sam po sebi junaško dejanje zaradi očitno sovražnega okoliša, kar potrjuje zverinski napad, o katerem poroča sestra San Pablo: »Nekega dne, 4. maja 1933, je šolo napadla skupina moških, ki so nekaj prostorov polili z bencinom, da bi jih nato zažgali, medtem pa je skupina žensk kričala: 'Naj ne ostane živa niti ena. Osem jih je, pobijte vse.' Mestna straža je pravočasno ukrepala in požar preprečila.«^[23]___

Jožefmarija se je katehezi posvečal tudi drugod; pogosto je hodil spovedovat in poučevat verouk fante

v Porta Caeli, kjer so mu redovnice v sirotišnici odstopile prostor za srečanja z njegovimi študenti. Iz te skupine študentov so bili nekateri povabljeni na sredina srečanja, bodisi za delo svetega Gabriela (družinski očetje) bodisi za delo svetega Mihaela (poklici za apostolski celibat).^[24]_____

V obliki zasebnih učnih ur je Jožefmarija takrat imel verouk pri družini Sevilla. Ta družina je bila sestavljena iz naraščaja dveh ovdovelih bratov, ki sta si v svoji žalostni družinski usodi pomagala tako, da sta vse svoje otroke združila pod eno streho, skrb za dom pa je prevzela njuna samska sestra María Pilar Sevilla. V hiši je v številni gospodinjsko osebje živelo štirinajst oseb. Teta Pilar se je z duhovnikom dogovorila za verski pouk, h kateremu so prihajali štirje ali pet najmlajših in gospodinjske pomočnice. V letih 1932 in 1933 so

bile te učne ure »dvakrat na teden, ob sredah in sobotah, od petih do šestih popoldne«. ^[25] Učne ure so bile zelo zabavne. Otroci so se posedli v krog in Jožefmarija je učbenik postavil predse na nizko mizico. Kadar se je pri pouku navezoval na ilustracije, so se otroške glavice radovedno zbrale okoli sličic. Govoril jim je o otroštvu Deteta Jezusa ali pa jim pripovedoval zgodbe iz časa, ko je bil sam še majhen otrok. Poslušalstvo se ni hotelo sprijazniti s tem, da je bilo ure tako hitro konec. »Ne odhajajte, g. Jožefmarija! Tako smo mu vsakokrat govorili,« pravi Severina, ki je hodila na učne ure skupaj z otroki in je pozneje postala redovnica z imenom sestra Benita Casado. »Kam se vam mudi? Zakaj se vam tako mudi?« ^[26]

Prej omenjeni napad na šolo Arroyo ni bil osamljen primer. Začetek leta 1933 je kot posledico demagogije obrodil obilo nasilja. Revolucionarna

anarhistična vstaja, ki je sledila stavkam in terorističnim napadom, je bila napovedana za 8. januar. Tistega dne je privrel na dan najbolj prvinski revolucionarni repertoar. Metali so bombe. Prišlo je do streljanja proti javnim silam. Skušali so napasti nekaj vojašnic. Po različnih španskih mestih in krajih ni manjkalo požarov, ubojev in vsakovrstnih nemirov. Dobršno število anarhosindikalistov je končalo v zaporu Modelo; sicer ne v oddelkih, kjer so bili zaprti José Antonio Palacios in njegovi tovariši, vendar so vsi hodili na sprehode in telovadbo na isto dvorišče.

Ko je šel Jožefmarija obiskat mlade zapornike tistega poletja, je pri njih naletel na odpor do sobivanja z onimi, ki so veri tako nasprotovali. Duhovnik jim je svetoval naj jih spoštujejo; najbolje, da jim ljubeznivo pokažejo njihove zmote in z njimi ravnajo prijateljsko.

Ponavljajte snov iz katekizma, je poudarjal, kajti Kristusov nauk je jasen: imejte radi te ljudi kakor sami sebe.^[27] V zapor jim je celo prinesel nekaj katekizmov, da bi jih lahko prebirali. Po nekaj dneh miroljubnega sožitja so duhovnikove nasvete prenesli v prakso, kot pripoveduje José Antonio: »Organizirali smo nogometne tekme v mešanih ekipah. Spominjam se, da sem bil vratar, moja obramba pa sta bila dva anarhosindikalista. Nikoli prej nisem doživel tako elegantne in tako nenasilne nogometne igre.«^[28]

↗ *Naslednje poglavje*

↗ *Nazaj na kazalo*

^[1] Zapiski, št. 1695.

^[2] Prav tam, št. 1702. Preostali sklepi so naslednji:

2) Ne postavljati vprašanj iz radovednosti.

3) Sesti na stol samo, kadar ne gre drugače, in vedno tako, da se s hrbtom ne naslonim.

4) Ne jesti ničesar sladkega.

5) Ne piti vode razen ob umivanju rok pri maši.

6) Od opoldanskega obroka dalje ne jesti kruha.

7) Ne potrošiti niti pet centov, če jih na mojem mestu ne bi mogel potrošiti berač.

8) Ne pritoževati se nikomur o ničemer, razen če gre za iskanje nasveta.

9) Ne hvaliti, ne kritizirati.

Deo omnis gloria! Ta zapis bom prebral vsako nedeljo.

^[3] *Prav tam*, št. 1658.

^[4] *Prav tam*, št. 870. Vse svoje življenje se je boril in se mrtvičil celo v dopustnih stvareh, da bi varoval svoj pogled, kar osvetljuje presenetljiva anekdota, ki se je zgodila konec leta 1931. Jožefmarija je bil prijatelj z markizi de Guevara (markiz Floro Rodríguez Casanova je bil brat gospe Luz, ustanoviteljice Zavoda za bolne). Ko je bil nekoč pri njih doma, je z namenom priskrbeti delo nekemu mlademu slikarju, ki ga je bil potreben, vprašal, ali bi mu lahko dali kakšno naročilo. Markiza je rade volje privolila, da ji naslika portret. Slikar je prišel in markiza je pozirala, nato pa mu je posodila eno od svojih oblek, da bi sliko dokončal v svojem ateljeju. Nekaj dni pozneje se je slikar odpravil k Jožefmariju. Bil je v težavah. Moral je izvedeti, katere barve so markizine oči. Duhovnik mu je priznal svojo nevednost, vendar se je vse dalo urediti. Še tisti

teden je nameraval kósiti pri markizih, kjer bo lahko to ugotovil.

Ko so bili na dogovorjeni dan pri mizi, je nedolžno povedal o svojem pogovoru s slikarjem in o težavi, v kateri se je znašel:

»Poglejte me vendar, oče. Moje oči so čudovite zelene barve!« je vzkliknila markiza. – ***Sedaj jih gledam manj, preproščina!*** je odvrnil duhovnik (prim. *Zapiski*, št. 181, 356, 450 in 462; in AGP, P04 1974, II, 510).

^[5] Dne 2. oktobra 1928, piše ustanovitelj, ***je bil podvig izrisan***, čemur je moralo slediti njegovo uresničevanje z določanjem Delu lastne duhovnosti in izvajanjem njegovega apostolata; se pravi, ***da bo ta ubogi duhovnik še naprej delal zapiske in oblikoval Delo*** (prav tam, št. 475; prim. op. 391).

^[6] To je bilo pred njegovimi duhovnimi vajami v Segovii

(Pobožna zveza ali karkoli že, prav tam, št. 772). S patrom Postiusom se je Jožefmarija posvetoval o tem, ali je primerno v tistem trenutku osnovati društvo za mlade študente ali ne (prim. *Zapiski*, št. 769, z dne 7. 7. 1932). Ideja o pobožni zvezi je bila kaj kmalu zavržena. Dne 29. septembra 1932 piše: ***Danes sem bil s p. Postiusom. Njegov nasvet je, naj se ne oblikuje društvo za mlade. Delati, ne da bi obstajalo društvo: tako da, na primer, odpremo akademijo. V tej smeri sem razmišljal sam*** (prav tam, št. 837).

^[7] *Navodilo* 8. 12. 1941, št. 9; prim. tudi *Zapiski*, št. 1642.

Dva dni pozneje, v soboto, zapiše: ***Molil sem preces B. d. in klical k svetim nadangelom, našim zavetnikom: k sv. Mihaelu, k sv. Gabrielu, k sv. Rafaelu ... In kakšno gotovost čutim, da ta***

**trojni klic k tako visokim
gospodom nebeškega kraljestva
mora biti – je – nadvse prijeten
Troedinemu ter mora pospešiti čas
Dela!** (Zapiski, št. 1653).

Zatekanje k tem nadangelom in apostolom z iskanjem njihovega posredovanja pri izvajanju apostolata sega v precej zgodnejše čase. Tako se je na primer na god sv. Janeza Evangelista (27. decembra 1930) priporočil apostolu in od njega pridobil milost (prim. *prav tam*, št. 140); ali pa 14. januarja 1931, ko se v neki katarini sprašuje: **Sv. Janez (naš zavetnik?)** (prim. *prav tam*, št. 152).

V neki drugi katarini z dne 8. maja 1931, na praznik »prikazanja svetega Mihaela«, piše: **Delo sem priporočil sv. Mihaelu, vélikemu bojevniku, in mislim, da me je slišal** (*prav tam*, št. 198).

[8] V dneh duhovnih vaj v Segovii leta 1932 je glede apostolata med mladimi študenti zapisal, da se bo to delo vršilo **pod varstvom sv. Marije Upanja in pod zavetništvom nadangela Rafaela. In to – tako sedaj kot pozneje – brez osnovanja kakršnegakoli združenja: s pomočjo akademij** (prav tam, št. 1697). Ta misel se ponovi še v neki drugi katarini: **Delo svetega Rafaela in svetega Janeza se bo vedno izvajalo v naših akademijah, ne da bi študentje sestavljali kakršnokoli združenje** (prav tam, št. 921).

[9] Prav tam, št. 890.

[10] *Kopija najemne pogodbe*, AGP, RHF, D-15113. V pogodbi piše: »hiša na Ulici Franco Giner (prej Martínez Campos), št. 4, 1. nadst. levo«. Mesečni obroki so znašali 115 pezeta. Tretji pogoj v pogodbi je določal: »Štiridnevna zamuda pri plačilu

najemnine se šteje kot zadosten razlog za sprožitev izselitve.«

[11] *Zapiski*, št. 892.

[12] *Prav tam*, št. 893.

[13] *Prav tam*, št. 883.

[14] *Prav tam*, št. 884.

[15] V svojih *Zasebnih zapiskih* 18. julija 1932 v zvezi z obiskom pri že umirajočem Joséju Maríi Somoanu zapiše: ***Dežurni zdravnik je rekel, da smo v napoto, moral sem oditi iz Kraljeve bolnišnice; potem ko sem spovedal nekaj otrok v predelu »La Ventilla«, sem šel h g. Norbertu domov (prav tam, št. 787).***

[16] Prim. sestra San Pablo Lemus y González de la Rivera, AGP, RHF, T-05833; in Pilar Ángela Hernando Carretero, AGP, RHF, T-05250, str. 1.

[17] *Zapiski*, št. 907.

[18] *Prav tam*, št. 863.

[19] *Prav tam*, št. 913.

[20] Juan Jiménez Vargas, AGP, RHF, T-04152/1, str. 19. Eden od navzočih študentov je bil tudi José María Valentín-Gamazo, prim. AGP, RHF, T-02710.

[21] Prim. AGP, P04 1975, str. 278. »Oče nam je velikokrat dejal,« pravi msgr. del Portillo, »da pri blagoslovu z Najsvetejšim ni videl samo treh fantov, ampak tri tisoč, tristo tisoč, tri milijone ...; belih, črnih, rumenih, vseh jezikov in zemljepisnih širin« (*Navodilo 9. 1. 1935*, op. 25).

[22] José Ramón Herrero Fontana, AGP, RHF, T-05834, str. 3; in Pilar Ángela Hernando Carretero, AGP, RHF, T-05250, str. 1.

[23] Sestra San Pablo Lemus y González de la Rivera, AGP, RHF, T-05833.

^[24] Oziroma rečeno z ustanoviteljevimi besedami: ***Izbrati tiste, ki bodo šli nato v delo pod zavetništvom sv. Gabriela in sv. Pavla, ter tiste, ki bodo prišli v srčiko B. d.*** (*Zapiski*, št. 913; 25. 1. 1933). Pozneje, ko je bil razvoj Dela že načrtan, je ustanovitelj pojasnil, da so v resnici vsi v Delu »srčika«, saj obstaja le ena sama in identična poklicanost v Opus Dei.

^[25] Benita Casado, AGP, RHF, T-06242, str. 1–2. Sestra Benita je kot redovnica vstopila v Kongregacijo Marijinih služabnic. Luis, eden od nečakov gospe Pilar Sevilla, se spominja, da ga je leta 1933 Jožefmarija pripravil na prvo obhajilo, ki ga je prejel 15. marca, in da mu je podaril majhno spominsko sliko (prim. Luis Sevilla, AGP, RHF, T-06243, str. 2).

[26] Benita Casado, AGP, RHF, T-06242, str. 3; prim. tudi Luis Sevilla, AGP, RHF, T-06243, str. 3.

[27] José Antonio Palacios, AGP, RHF, T-02750, str. 5.

[28] *Prav tam*, str. 6.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/5-delo-svetega-rafaela/](https://opusdei.org/sl-si/article/5-delo-svetega-rafaela/) (5.
Apr. 2025)